

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym dnia 17 listopada 2017 roku (data stempla pocztowego - k. 15) Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od A. M. kwoty 47.598,06 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód domagał się zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych. (pozew, k.2-3)

Zarządzeniem z dnia 20 grudnia 2017 r. powód został wezwany do uzupełnienia braków formalnych pozwu (k.17). Powód pismem z dnia 15 stycznia 2018 r. uzupełnił braki formalne pozwu (k.20). Wskazano, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z łączącej pozwaną A. M. z (...) spółką akcyjną umowy pożyczki, która to wierzytelność została nabyta przez powoda na podstawie umowy cesji. (zarządzenie, k. 17; pismo, k. 20-21)

Na rozprawie w dniu 20 czerwca 2018 roku nikt się nie stawił, pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie

(protokół rozprawy, k.49).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 maja 2009 roku A. M. zawarła z (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą we W. umowę pożyczki nr (...).

(**dowód:** bezsporne)

W dniu 12 września 2012 roku, Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. (dalej również: Fundusz) oraz (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą we W. zawarły umowę sprzedaży wierzytelności. Na mocy tej umowy Bank przełał na Fundusz wierzytelności z tytułu umów bankowych wyszczególnione załączniku nr 1 do umowy stanowiącego integralną część umowy.

(**dowód:** kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikiem – k. 7-8)

W dniu 30 grudnia 2012 r. strony zawarły ugodę na mocy której dłużnik zobowiązał się do spłaty kwoty 54.161,87zł, która ma nastąpić w 120 ratach począwszy od 30.12.2012r. Ostatnia rata płatna w dniu 30.11.2022 r.

W dniu 11 października 2013 r. strony zawarły ugodę na mocy której dłużnik zobowiązał się do spłaty kwoty 40.376,85 zł, która ma nastąpić w 81 ratach począwszy od 28.10.2012r. Ostatnia rata płatna w dniu 28.06.2020 r.

(dowód: ugody, k. 33-35, k. 32-35).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrywał się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co do ich prawdziwości. Nadto w zakresie, jakim wskazane powyżej okoliczności nie były sporne pomiędzy stronami, Sąd mógł uznać je za ustalone już na zasadzie art. 229 i 230 k.p.c., albowiem zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Wobec niestawiennictwa pozwanej na rozprawę należało zatem wydać wyrok zaoczny.

Stosownie do § 2 ww. artykułu jeśli zachodzą przesłanki do wydania wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 – wkładka, Nr 10, poz. 44). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W takim wypadku postępowanie dowodowe powinno być przeprowadzone, choć w istocie będzie się ono ograniczało jedynie do dowodów zawnioskowanych przez powoda i ewentualnie dopuszczonych przez sąd z urzędu (zob. art. 232 zd. 2 KPC). Uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego (A. Zieliński red., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Wyd. 9, Warszawa 2017).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Przyjęty przez ustawodawcę system kontradyktoryjnego procesu cywilnego oznacza, że strona prowadzi proces na własne ryzyko, w tym będące elementem procesu postępowanie dowodowe, gdyż przepis art. 232 k.p.c. stwarza Sądowi jedynie możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia uzupełniająco dowodu nie wskazanego przez strony. W obecnym stanie prawnym strona postępowania nie może braku swojej aktywności, inicjatywy w toku procesu, w tym w szczególności w zakresie postępowania dowodowego, usprawiedliwiać skierowanym wobec Sądu zarzutem braku działania z urzędu w kierunku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy (Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 20 września 2006 roku I ACa 394/06).

Zważyć należy, iż na podstawie art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, jeśli więc strona nie przedstawia dowodów to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany / udowodniony. Wprawdzie przepis ten zawiera też postanowienie, iż sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednakże jest to tylko możliwość a nie obowiązek” (wyrok SN z 11 lipca 2001 roku, sygn. akt VCKN 406/00), gdyż „rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach w myśl art. 3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie - art. 227 k.p.c. - spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (tak wyrok SN z 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CKU 45/96).

Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Sąd nie egzekwuje od strony aktywności w sferze dowodowej, co oznacza, iż sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Stronę mogą obciążyć ujemne następstwa jej pasywnej postawy, fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych. Ciężar dowodu wskazany w art. 6 k.c. dotyczy także wykazania związków występujących pomiędzy faktami, a w szczególności związku przyczynowo-skutkowego, czyli że jeden fakt stanowi skutek drugiego faktu.

Przepis art. 6 k.c. wskazuje podmiot zobowiązany do udowodnienia faktu, natomiast ocena, czy wywiązał się on w istocie z tego obowiązku należy do sądu (orz. SN z dnia 8 listopada 2005 r., I CK 178/05).

Sąd dzieląc wyżej zaprezentowane stanowiska Sądu Najwyższego, stanął na stanowisku, że powód nie wywiązał się należycie z ciężącego na nim obowiązku dowodowego w zakresie wykazania zasadności powództwa.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż ciężar dowodu spoczywa na powodzie, który z faktu istnienia pomiędzy pozwaną, a (...) Bankiem spółka akcyjną z siedzibą we W. umowy, z której wywodzi skutki prawne. Powód winien wykazać istnienie stosunku prawnego, z jakiego wywodzi swoje roszczenie o zapłatę. W ocenie Sądu złożenie przez powoda tylko umowy sprzedaży wierzytelności, na podstawie, której nabył przysługujące cedentowi wierzytelności, częściowego wykazu wierzytelności do w/w umowy oraz ugody z dnia 30.12.2012r. i 11.10.2013 r. - nie może stanowić dowodu na istnienie dochodzonego w pozwie roszczenia. W niniejszej sprawie wątpliwa była przede wszystkim wysokość dochodzonego roszczenia. Na tę okoliczność powód załączył jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, umowę cesji wierzytelności, powód nie dołączył faktur, rachunków, które umożliwiałyby ustalenie kwoty dochodzonej wierzytelności. Kwota ta różni się od kwoty chociażby wskazanej w korespondencji do pozwanej. Ponadto wskazać należy, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego, podpisany przez upoważnione osoby i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem nie ma mocy dokumentu urzędowego. Strona powodowa nie wykazała terminu wymagalności roszczenia. Nie przedstawiła także sposobu wyliczenia dochodzonej wierzytelności. Nie wiadomo, czy a jeśli tak pozwana uiściła jakiegokolwiek raty na poczet domniemanego długu. Powód domagał się odsetek umownych, jednakże z załączonego materiału dowodowego nie wynika jakie były uzgodnienia pozwanego i podmiotu z którym zawarł pierwotnie umowę co do zasady naliczania odsetek innych niż odsetki ustawowe. Abstrahując, że od dnia 01.01.2016 r. wysokość odsetek, których domaga się w pozwie powód, w postaci czterokrotności stopy lombardowej NBP, jest niezgodna z obowiązującym prawem.

Powód nie wykazał, więc istnienia roszczenia tak, co do zasady jak i wysokości. Okoliczności wskazane w pozwie budziły więc uzasadnione wątpliwości, a zatem powództwo należało oddalić.

Na marginesie wskazać należy, iż pozew został wniesiony 22 listopada 2017 r., a zgodnie art. 118 Kodeksu cywilnego: „Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.” W analizowanym stanie faktycznym mamy do czynienia z roszczeniem okresowym, w związku z czym upływ 3-letniego terminu doprowadził do przedawnienia roszczenia, nawet biorąc pod uwagę ostatnio zawartą ugodą z dnia 11 października 2013r. niniejsze roszczenie jest roszczeniem przedawnionym.

W ocenie Sądu przedstawione powyżej okoliczności przemawiały za oddaleniem powództwa w całości o czym orzeczono w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

W., dnia 20 lipca 2018r.

(...) W. M.